

биволи, плесналъ кракъ и ги скокомъ повелъ и като вихъръ силенъ презъ снѣжните тамъ рѣтове полетѣлъ и стигналъ по мръчкава вечеря въ недалечното тамъ село Тжрбешъ и теглилъ нѣгости у побратима си пѣнка. Пѣнку, като го видѣлъ въ дворѣтъ си слисалъ са и отъ радостъ не можалъ да повѣрва на истена ли види онова най обично лице, което отъ деветъ години какъ не виждалъ, викналъ стопанката си и ѝ казалъ: я вишь радо! наистено ли етѣзи радостъ, коѣто ще ни развесели тѣзи вечеръ и ни направи да забравимъ сички страхове и тѣжни неволи; тя, като го съзрѣла въ очите извикала: О! бѣже! нашата е радостъ, обичныйъ ни е побратимъ, за когото винаги бѣлнувами! Слава богу, живи бѣхме пакъ да са видиме и са впуснала тѣ го пригърнала, сѣщо и пѣнку го пригърналъ и цѣлувалъ и отъ радостъ заплакали и сичката пѣнкова челядъ го заобиколила, като ниленца, заедно съ родителите си радвали са на гостѣтъ и наредъ му рѣжа цѣлували. Пѣнку и Пѣнковица го уловили подъ рѣжа и го ввели въ кѣщи, а чадата имъ са проворно заловили за шетнѣе, кому каквото било одредено въ този часъ да върши: Момчетата ввели биволите въ хлѣвѣтъ на топло, нахранили ги и назобили, Момичетата са разредели за въ кѣщи: една огънь клала и вода топила, друга снела обквасените отъ Сидеря дрехи, занесла му други сухи и мокрите сушила, а калните прала, третя на Сидеря краката мила; а майка имъ готвила топла вечеря. Сидеръ, като са преблѣкалъ седнали съсъ побратима си лѣнка въ топлата соба и пѣнку зарѣчалъ за ракия и чашка, съ коѣто Сидеръ обичалъ да пие, кѣщните му донесли и споредъ обичайтъ на тогивашното бѣлгарско гостеприемство, испѣли на Сидеря една сладкогласна добрѣдошелна пѣсенъ и едно отъ момчетата останало да имъ залива, а Пѣнку и Сидеръ пили и са распитвали за поминакѣтъ си въ своята страна, кой какъ са е преминувалъ въ това тѣхно единъ съсъ другий незбирано время, здраво мирно ли; Тогази Пѣнку отворилъ хурата за деветъ-годишныйъ имъ черъ, въ тѣзи страна поминѣкъ, съ таквози ми ти жално описание:

Пѣнку. — ето ми братко! деветъ сѣ сега цѣли години отъ какъ са е появилъ въ нашата тука страна единъ страшенъ кесежне, черъ та грозенъ арапинъ. Момите ни е размомилъ, невестите ни е ранезвестилъ. Сички сме му черни раби, оремъ и сейме за него и за негова угода вѣдимъ стада, а сами гниемъ въ тѣжи, въздѣхи и черни неволи. Днесъ въ сичкійтъ тука нашъ дунавски вилаятъ не щешъ срещна веселбѣ, не то ще чуешъ нейде песнянъ, освенъ едни печални и жални плачеве: кой за брата, кай за сестра, кой за синъ, кой за дѣщеря и смъртниците ни попъ не упѣва, кой дѣто падне тамъ си изгнива. Нема вече дружните ни весели зборове, забравихме си вѣра и законъ, обруците си оставихме, корбани ся не колятъ не Богу вече не светому. Скрытомъ си свадби правимъ, ношя си дѣца крѣщаме. Отъ помежду ни вече